

Dit zal je niet lang meer zien in Beijing: bezorgers op elke straathoek. Tenminste als ze niet uit de stad zelf komen. Zulke 'arbeidsmigranten' worden massaal Beijing uitgejaagd. Je zal er maar ondernemer zijn

DIT GEBEURT ER ALS CHINA ARBEIDSMIGRANTEN WEGJAAGT

Sinds de Chinese overheid arbeidsmigranten in hoog tempo de stad uit jaagt, is er geen personeel meer te vinden. Dat kost groei én bedrijven. 'Straks kan ik mijn tent wel sluiten.'

'Helaas, kan niet', zegt Chen, een manager van een Chinees fastfoodrestaurant in Beijing, als hij een bestelling krijgt van wontonsoep, gestoomde groente en rijst met varkensvlees. 'We hebben het wel, maar niemand kan rijden. Kan het worden opgehaald? Anders wordt het wachten tot er iemand beschikbaar is.' Maar gemak dient de Chinees, dus deze bestelling gaat niet door.

China is al jaren een bezorgparadijs. Alles kun je vanuit je luie stoel laten brengen, vaak zelfs supersnel. En niet alleen grote artikelen als kasten of een wasmachine. Maaltijden, kattenbakgrind, schoenen, printerpapier, bloemen: meestal staat er dezelfde dag al iemand voor de deur. Zelfs koffie van Starbucks wordt, nog heet, afgeleverd.

Comfort dat langzaam dreigt te verdwijnen. Twee jaar geleden liet de lokale overheid van

Beijing weten dat de bevolking in het jaar 2020 met 15 procent moet zijn teruggebracht, tot 23 miljoen. Momenteel zouden ruim 8 miljoen inwoners uit buitengebieden afkomstig zijn. Volgens de staat zijn de grote steden 'ziek', en het verwijderen van de arbeidsmigranten wordt gezien als het beste medicijn. En laat dat nou ook de bezorgers treffen. Die zijn vrijwel allemaal *waidiren*, letterlijk vertaald 'mensen van buiten'. Ze zijn naar de steden getrokken op zoek naar werk, om voor hun families, die in veel gevallen achterblijven, te kunnen zorgen. Ze maken toiletten schoon, werken op bouwplaatsen, zorgen voor kinderen van de stadsbevolking, koken in restaurants. Of brengen maaltijden.

ERGER DAN DE KWAAL

Het middel kan weleens erger zijn dan de

kwaal. Weinig stadsmensen lijken bereid de – vaak slechtbetaalde – baantjes van de migranten over te nemen. En wie daartoe wel bereid is, eist over het algemeen een behoorlijk hoger salaris. 'Ik krijg al meer', grijnst Yan, die een nieuwe schoonmaakmop komt brengen. Zijn wortels liggen in de provincie Hebei, die aan Beijing grenst, en vooralsnog mag hij blijven. 'Dus ik ben erg tevreden. Maar voor mij blijft het ook onzeker. Als ik weg moet, dan heb ik geen andere keus.'

Een massaal vertrek van de bevolking die wordt beschouwd als de onzichtbare pijler onder de Chinese succeseconomie, kan dan ook grote gevolgen hebben voor de groei daarvan. Neem de bezorgers. Door een gebrek aan koeriers kunnen er minder pakketjes van fabrikanten worden afgeleverd, en door hogere lonen zullen ook de prijzen van die pakketjes stijgen.

'Iedereen heeft ermee te maken', klaagt Chen. 'Een vriend van me heeft een restaurant, hij kan ook moeilijk personeel vinden. Als je een hoog inkomen biedt lukt dat nog wel, maar dat is niet mogelijk. Ook voor mij niet. Er moet iets veranderen, anders kan ik de tent wel sluiten.' ▣